

buktatóira is kitér. Következtetései szerint a csoport tevékenységének alapja a közösségiség, a tánc és zene révén az egymással való közvetlen kapcsolat és személyes kontaktus, mely az online térben nem valósítható meg. A közösségi hálón való aktivitás a személyességet, az érintkezést nem pótolhatja, hanem elsősorban a személyek közötti kapcsolattartásra ad lehetőséget, továbbá kiegészíti a csoport szubkulturális tevékenységét.

Kurucz Réka

Pécsi Tudományegyetem

Doktori képzés

"A bodonyi faluvégen, leányvásár lesz a héten" - Tájszerkezet, szőlőművelés, identitás

A szőlő-és bortermeletés fontos szerepet játszott a magyar parasztság életében, az ültetvények jelentős hányada az önellátásra berendezkedett paraszti gazdaságok szerves részét képező kisparcellás szőlőterület volt, melyeket gyakran a kollektivizálás sem érintett érdemben. A szőlőhegyek sok esetben a közelmúltig sajátos tájszerkezetet és (bio)kulturális örökséget őriztek meg, egyben jelentős társadalmi szerepet töltek be a hozzájuk kapcsolódó közösségek életében. Előadásomban a Villányi borvidék nyugati felén található hegyszentmártoni és diósvizlói szőlőhegyekhez kapcsolódóan az 1970-es évek végéig megmaradó szokás, a bodonyi búcsú példáján keresztül igyekszem bemutatni a szőlőterületek társadalmi szerepét e térség szocializmus kori valóságában. Az Ormánság leányvására, pontosabban a siklósbodonyi búcsúhoz kapcsolódó három napos szőlőhegyi találkozó, mint túlélő struktúra, szinte a rendszerváltásig jelen volt e vidék életében. E folytonosságban kiemelten fontosnak látom a szőlőhegyek szerepét, melyek, mint a kollektivizálásból kimaradt „reliktum” területeket, az állandóság, a tudás- és tulajdonfolytonosság színtereiként gyakran a paraszti identitást őrző menedék és ellenvilág szerepét töltötték be tulajdonosaik számára a

kommunizmus éveiben a helyben maradtak, de sok esetben a falvakból elvándorolni kényszerülők számára is. Előadásomban röviden kitérek arra is, hogy a rendszerváltozás gyorsan változó körülményei milyen hatással volt a szőlőhegyek tulajdonviszonyaira és ültetvényszerkezetére, hisz a gazdasági lehetőségek megváltozásával egyre nagyobb arányban szűnnek meg a kisparcellák, az azokat fenntartó és művelő közösségekkel párhuzamosan. Ám a bodonyi búcsúhoz kapcsolódó utolsó szőlőhegyi mulatságok emlékét a környékbeli falvak lakói máig őrzik. Elbeszéléseiken keresztül táj, ember, közösség és hagyomány komplexitása körvonalazódik előttünk.

Kutasi Imre

Debreceni Egyetem

Doktori képzés

A hajdúnánási Újházhely lakosságának életkörülményei 1960–1989 között

Hajdúnánás Újházhely elnevezésű városrésze a település északi periferiáján fekszik. Kialakulása az 1945-ös földosztással párhuzamosan lezajlott házhelyosztással történt. A bonyolult, több szerv együttműködését igénylő folyamat éveken keresztül elhúzódott, egészen 1948-ig, amikor megtörtént a telkek kiosztása és telekkönyvezése. Mint tudjuk, az 1950-es években még kevesen költöztek a területre. Az 1960-as évek elején a mezőgazdaság kollektivizálásának harmadik hulláma a város külterületén lévő tanyák nagyarányú pusztulásával járt. A tanyaiak egy része – elvesztve lakóhelyeit – az Újházhelyre költözött, ezzel a településrész lakossága jelentősen megnövekedett. Előadásom célja a népesség kezdetben kedvezőtlen, majd fokozatosan egyre javuló életkörülményeinek bemutatása az 1960–1989 közötti időszakban. Kitérve többek között a foglalkoztatottsági megoszlására, a lakásviszonyokra, a közművesítés folyamatára és az Újházhely periférikus jellegből adódó nehézségekre. Mindezek mellett ismertetve azokat a stratégiákat, amelyek segítségével megoldották a felmerülő problémákat,